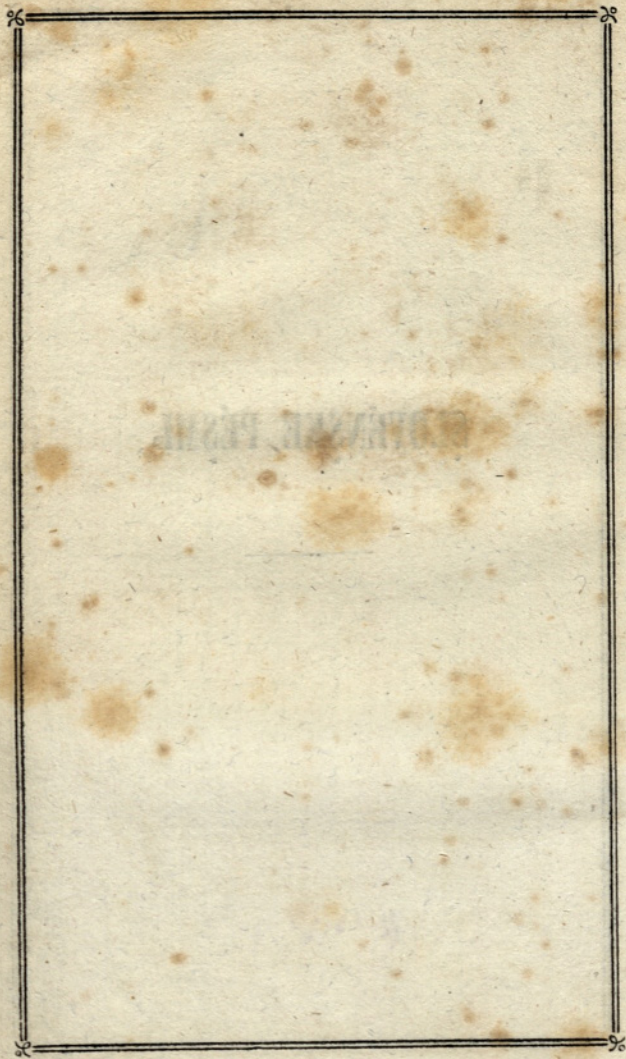

Miloslav

SLOVÉNSKE PĚSMI.

SLOVENSKE

P É S M I,

krajskiga naróda.

Zheterti svésik.

V LJUBLJANI.

Natífnil jih je, in na prodaj jih ima Joshef Blasnik,
na brégi, Nr. 190.

1841.

OSREDNJA KNJIZNICA

P E Š M I

Krstaški narod

S 188 / 4

N. 32534 / 1968

1871

Baláde in románze.

Kralj Matjash.

I.

Stoji, stoji mésto bélo,
 Zelje lepo in vesélo.
 V Zelju lipiza selená,
 Tam je postlja narejena,
 Mehko pernize srahljane,
 Belo rjuhe so oprane,
 In blasine in odeje
 Šo is turske drage preje.
 Tam leshi pri belim dnévi
 Kralj Matjash, bolnik kraljevi.
 K lepi Bobnarzi je lasil,
 Dokler ga je Bobnar spasil,
 Ga obodil mosh serditi,
 De ne bo vezh sdrav morbiti.

Ves obésan, ves kervavi,
 Kralj Matjash sestrizi pravi:
 „Rane mi poglej skelézhe,
 Al so zherne, al rudezhe?
 Ak rudezhe so — ji rezhe —
 Naj kdo po sdravnika tezhe,
 De mi grenko smert odverne;
 Zhe so moje rane zherne,
 Šestra! vezh ne bó mi boljje;
 Poshlji mi po sveto olje!“

„„Oh! do serza so skopane,
 Zherne, bratez! tvoje rane.
 Vedno, kralj! sem te svarila,
 Ne lotit' se shén profila;
 Šerzhne rane shene ptuje!““

Kralj Matjash tak beseduje:
 „Toljko, Bog! daj sdravja meni,
 De bom v vas shel k lepi sheni!“
 Te besede she ni 'srekel;
 Pot mertvashki je pritekkel.
 Sasvoni po Zelju zelim,

S petmi v svoniku belim
 Pri Šhempetru so svonili.
 Bobnar bil je pri kofíli. —
 Mlada Bobnarza ga vprafha:
 „Kdo je vmerl, de se rasglafha
 Glaf svonov po Zelju zélim;
 V Petrovim svoniku bélím,
 De svonov petero poje?“

„„Vem, kdo vmerl je, ferze moje!
 Predenj prifhle stare leta,
 Kralj Matjásh je fhel is svéta;
 Tem' pojo svonovi nafhi.““

Bobnarza takó se vftrafhi,
 De ji shliza 's roke pade. —
 Bobnar prafha shene mlade,
 „Kaj ti je padla 's roke shlíza?
 Al je uj'z bil, al fin ftriza?
 Je merlizh bil shlahte tvoje?“

„„Ni merlizh bil shlahte moje,
 Ni bil uj'z, ni fin bil ftriza;
 Mi je padla 's roke shlíza,

Ker sva skupaj se uzhíla,
Ino v zerkev skup hodila.““

Bobnarju se jesa vname;
V roke ojster nosh usame,
In sabode svojo sheno,
Mlado sheno, nesposhteno.

Ko je sheno svojo vmoril,
Tako hlapzu je govoril:
„Hitro, hitro, hlapez sveſti!
Dalj ne smem ostati v meſti,
Obsedlaj bersh dva konjizha,
Tako hitra, ko dva ptizha,
En'ga sa-te, en'ga sa-me,
Versi torbizo zhes rame,
In beshiva pri ti prizhi,
De me ne dobejo brizhi!“

Hlapez pravi ino rezhe:
„To mi v glavo iti nezhe,
Beshat' 's doma savolj shene,
Savolj shene nesposhtene.“

Kralj Matjáš.

2.

Oj Matjáš! oj Matjáš!
 Lépa je króna vógerfka! —
 Tríkrat je she na vójski bil,
 Zhvetertikrat je vlovljen bil,
 V turfhko jézho vèrshen bil.
 V nji ostál je lét' in dan,
 De ni vidil béliga dné,
 Šónza ne rumêniga.
 Vidil ni nizh drugiga,
 Ko mlado Marjétizo,
 Túrfhkiga Zára mlájfhi hzhér.
 Ona je k njêmu tékala,
 Mu je krátek zhaf délala; —
 Tak rêkla je Marjétiza:
 „Ak hózhefh me, Matjáš! usét',
 Zhem réfhit' te is spóne sle.“

Rékel je takó Matjáš:

„„Pa ne bó, ne móre biť,
 Domá imam svojó gospó,
 Tríkrat je lépšhi, kakor ti,
 Tríkrat je mlájšhi, kakor ti, —
 Domá imám bráta mlájšhiga,
 In on Matjáš je, kakor jest,
 Lépo króno imá, kakor jest,
 Téga Matjáša hózhem dat',
 Ak hózhefh ga Marjétiza vsét'.““ —

„O véra, véra, Matjáš!“ —
 „„O véra, véra Marjétiza,
 Turfhkiga Zára mlájšhi hzhér!““ —
 „O zhákaj, zhákaj, Matjáš!
 De pride Šhentmarjétni dan,
 Naprávila bom velíke gostí,
 Bom Turke vse vpijánila,
 In svojga ozhéta stáriga.
 Potlej bom vkrádla kljúzhe trí;
 Pèrviga od kónjske shtálize,
 Drúsiga od svitle kámrizi,
 In trétjiga od vóse sle. —

Is kámre vséla bom slatá, frebrá,
 Kákor velíka sva obá;
 Is hléva bom speljála kônje trí.“

Marjéta kómaj zhákala,
 De príde Šhentmarjétni dan;
 Naprávila velíke je gostí,
 In Túrke vse vpijánila,
 In svôjga ôzha stáriga.
 Pôtlej je ukrádla kljúzhe trí,
 In je speljála kônje trí.
 Na êniga je djála slatá, frebrá,
 In druge dva safédeta
 Ino prehítro dérjata;
 Kadar shé dáljezh prideta
 K ênimu kovázhu stárimu:
 „Vstáni, vstáni, stári kovázh!
 Bósh saflúshil sto zélih kron,
 Pojdi náma prekóvat kônje trí;
 Napréj obèrni krámpeshe,
 Nasáj obèrni gládko kov.“ —

Na kônje hítro sédeta,
 Do Dónave bersh derjata,

Tako je rekel sdaj Matjásh:
 „Kaj bo pa sdaj, Marjétiza!
 Ak zhes vodo ne móreva?“
 Slat pèrftan vèrgla v vódo je,
 Šta frézhno jo preplávala.

Sa njima hité Túrzi hudí:
 „Nasáj, nasáj, Marjétiza!
 Túrshkiga Zára mlájshi hzhí!“
 Túrki prashaje, kakó
 Preplávala šta Dónavo?
 Marjétiza právi, govóri:
 „Kámnja na vrat privéshite,
 Lahkó vodó preplávate.“ —
 Túrki so kámnja f' privésali
 Na vrat, se vfi potópili.

Prishla šta pred Matjáshev grad,
 Njega gospá v ôknu stojí:
 „Le fim, le fim, Matjásh, svak moj!
 Drugo shêno Matjásh peljá:
 Trikrát je lépshti, kakor jest,
 Trikrát je mlájshi, kakor jest.“

Matjásha so sprejémali,
 Gerdó Marjétizo glédali,
 Marjétiza právi, govori:
 „Kaj hózhem jes, kak hózhem jes?
 Naprej ne vém, nasaj ne smém!“
 „„Le fim, le fim, Matjásh, brat moj!
 Pripêljal fim ti lépo gospó,
 Túrfhkiga Zára mlájshi hzhér.““
 Ta zhaf po pôpa pôshljejo,
 De jih koj tamkej porozhí. —

Pégam in Lambergar.

Pégam pravi, govori:
 „Kje se men' enak dobí?
 Kaj ti pravim, Zesaróft,
 Ti ga nimash pod sabó,
 De bi skufil se s manó!“

Tako Zesar govori:
 „Kaj ti pravim Pégam tí?
 Jes imam ga pod sabó,
 De se skufit' sna s tabó.
 Velik ni, pa je shírok;
 Al' nam tukej je od rok. —
 V béli je Ljubljani domá;
 Lambergar junak je tá.“

„Bo naj, kjér zhe, poshlji po-nj;
 Al pa píshi mu na dóm,
 De se s njim poskufil bom.“ —

Hitro Zesar pisma trí
 Lambergarju dat' velí.
 Lambergar jel pisma brat',
 Jéle mu folsé kapljat'.
 Mati sa pezhjó sedí,
 In takó mu govori:
 „Kaj t' je Lambergar ti mlad!
 Ko sazhel si pisma brat',
 Jéle ti folsé kapljat'?
 Debéle kapljajo folsé,
 Kakor vinske jagode.“

„„Kaj bi ne, kako bi ne?
 S Pégamam vojskvat' se je?
 V zhêlo tri pedí shirok,
 V zhêlo tri pedi je dolg;
 Vojskovat' se moram sh njim —
 Terd'ga boja se bojim!““

Mati dalej govori:
 „Lambergar, le molzhi tí!
 Jes domá bom sa pezhjó,
 Pa pri tebi s vso mozhjó;

Bom molila roshnikranz,
 Şrezhen bode boja konz.
 Şéd' na bers'ga konjizha,
 Na prelép'ga pramizha,
 Ki sedem lét shé rumeno
 V shtalzi je pshenizhizo,
 Ki je sedem lét samó
 Pil fladko Vipavshizo.

Ko na Dunaj pridrizhish,
 Tak po Dunaju letish,
 De se ifkre kujejo,
 Okna pa rasujejo, —
 Ştój' pred hisho Pegama,
 Ravno kófil bo domá,
 In takó savpi serzhen:
 Pégam, Pégam, pridi vùn!
 Pridi, fkufi se s manó!
 K tème se prestráshil bó,
 Padla bo mu shliza 's rók,
 'S ust saloshaj ravno tak'.

On bo djal: „„Pozhakaj tí,
 De kofilo pred miní!““

Ti pa rezi li takó :
 „„Píti, jésti mi ne bó,
 De poskufim se s tabó.““
 Bota v pervo sjédila,
 Prelepó se kufnila ;
 Špét se v drugo sjédila,
 Ši masinze odgrisnila ;
 Bóta v trétje sjédila,
 Glave bota fékala.

„On imel bo glave trí,
 Šekaj pa po frédni tí,
 Kadar jo pa vershefh prez h,
 Jo nafadi na svoj mezh.“ —

Lambergar takó storí,
 Kakor njéga mati vzhí. —
 Kje na Dunaj pridrízhi,
 Tak po Dunaju letí,
 De se ifkre kujejo,
 Okna pa raslujejo.
 Pégam kófi she domá,
 On pred hišho Pégama
 Pa savpije vef ferzhen :

„Pégam, Pégam, pojdi vùn!
 Pridi, skufi se s mano!“
 Pégam vŕtraŕhi se hudó.
 Padla shliza mu je 's rók,
 'S uŕt shaloshaj ravno tak'. —
 Pégam rezhe: „Zhakaj ti,
 De kofilo pred miní!“ —
 Pravi Lambergar na tó:
 „Jéŕti, píti mi ne bó,
 De poŕkufim se s tabó!“

Pégam sdaj odgovorí:
 „Meni nizh sa tebe ni,
 Ki imash roŕo glavó;
 Mi sa tvojo je shenó,
 Mlada vdova bo domá,
 Krúha potlej ŕtradala!“

Šhla ŕta vunkaj na poljé,
 Kakor takmu boju gré.
 V pervo ŕta se sjesdila,
 Prelepó se kuŕhnila;
 V drugizh ŕta se sjesdila,

Ši masinze odgrisnila;
 V trétje sta se sjesdila,
 Glave sta fi jemala.
 Pégam ima tri glavé,
 Lambergar ga ob frednjo dé,
 Ko jo je odsekal prezh,
 Je nabódil jo na mezh,
 In po Dunaju drizhí,
 'S oken glashovna letí.

V lini Zesaróft stojí,
 Ino pravi, govori:
 „Hválen bodi, vezhni Bog,
 Prezh je vojska, vir nadlog!“

Dalej Zesar she to prav':
 „Lambergar, kje bosh ti stal?
 Al zhesfh bit' na Dunaju,
 Al na Krajsko gresfh domú?“

Lambergar fi Krajsko svolj',
 Kjér je srezhen sadovolj. —

Trije bratje.

Ti so bili sgorni vitesi:
 Oj Marko mlad in Debelak,
 In trétji je bil Jenkotizh.
 Tako je rekel Marko mlad:
 „No, kaj vama pravim brat'za dva!
 Zhe homo tak rasfajali,
 Še bodo dnarzi nam' pofhli.
 Preterdo mene svéshita,
 Kljuzhavnize saklenita,
 Ša sankami vosle delajta,
 Po turshko me sakovajta,
 V temno me jézho denita,
 Pojta v Turzhijo globoko,
 In kup sa mene delajta,
 Sa en tovor slatih rumenov,
 Sa eniga belih tolarjev,
 Dvajset belih goldinarjev.“ —

Šta šhla v Turzhijo globoko,
Sa Marka šta kup delala.

Tako je rékel Jenkotizh:

„No kaj ti pravim, turshki Zar!
Morešh dati vojakov sédem sto?“

„„Privergel jih bom sédemnajšt
In pojdem tudi sam s teboj.““

Šhe vsdignejo se in grejo,
Kamor predaljezh pridejo,
Kje do jézhe Markove tamnè.

Takó je rekel turshki Zar:

„Pokashi Marka mladiga,
Pa vunder nikar sdraviga,
Po turshko sakovaniga.“

Jézho tamno odklenejo,
Marko sa miso tam sedí,
Ino s sobmí safhkerpentí,
Po vfi jézhi ogenj letí.

Tako je rekel turshki Zar:

To ni nobeden Marko mlad,
To je sam peklénski tat.“

Vséli so Marka mladiga,

Šhli so v Turzhijo globoko,
 Kamor predaljezh pridejo,
 Daljezh k vòdi Kolpini.
 Tako je rekel Marko mlad:
 „O milost, milost! turshki Zar!
 Jes tudi fim jetnike imel,
 Vskakimu fim eno milost dal,
 Tudi jo daj meni, turshki Zar!
 Odklèni meni dèсно roko, lévo nogo,
 De fi bom svojo glavo vmil;
 Mene moja glava bolí,
 Pri mojim serzu dobro ní.
 Dajte meni mojo sabljizo,
 Šabljiza je tèshka zenta dva;
 Oj zenta dva in funte tri! —
 Šhe so mu dali kupizo,
 Tud' njèga svitlo sabljizo.
 Sazhel je Turke sekati,
 Jih je posékal sedem sto in sedemnajst.
 Marka je hitro domu shel,
 Nar préd je shel v Jenkotizhev grad.
 Bratiza pri misi sedeta,
 In fi dnarje délita.

Tako je rekel Marko mlad:

„Sakaj si dnarje delita,

Šaj jih ne bóta vshivala?“ —

Vi dva sta

Jest hom vama po vitesko.

Is nóshenz potegne ojster mezh,

Obéma vershe glave prezh.

Defetniza.

Shlahтни gospód, shlahтна gospá
 Devét hzherá iméla sta,
 Šhe v deféto je nósezha.
 Lepó Boga profita,
 De b' jima en porod dal,
 Porod finka mladiga.

Bog pa nózhe vflifhati;
 Špét rodí se ena hzhí.
 Bótre v kup povabijo,
 Déte h kerstu nesejo;
 Dal' so ji sprelépo imé,
 Šprelépo imé: Alenzhika.
 K' mat' ji je kruha dajala,
 Vselej je milo jokala;
 Ko ga je drugim dajala,
 Še lepó je smejala.

Hzhi jo je vprashala:
 „Kaj je to vi mat' moja,
 De vi vselej jokate,
 K' meni kruha dajete?“

Mati je odgovorila:
 „Kaj bi se ne jokala?
 V desetino ti bo it'! —“
 Štara je bla sédem lét,
 Angelj 's néba priletí,
 Perštan je prinéfil slat,
 Mlajšhi hzhér' ga hití podat'.

„Kaj vam pravim mat' moja?
 Špez'te sdaj popótnizo,
 V' frédo notri perštan slát,
 Ktéri bo perštan slát prišel,
 V desetino ji bo it'.“

Špèkla mat' popótnizo,
 V' frédo djala perštan slát,
 Sréshe v kozov jo desét,
 Hzhéram dala vsak' en'ga.

Potlej jih je vprashala,
Ktéra perstan slát imá?

Vse so djale: „jes she ne.“
Šama mlajshi hzhí molzhí,
Perstan slát v roki dersbí,
Potlej tako govori:

„Kaj vam pravim mati vi?
Naredite meni sdaj
Zherno romarsk' oblazhilo,
Dajte m' zherno kapizo,
Romarsko tud' palzhizo,
Kot se romarju spodobi.“

Jéla je slovo jemát'
Od ozhéta, matere
Od devetih tud' sestrá.
She se vsdvigne ino gré,
Klizhejo jo sló nasaj;
Štarshi omedljujejo.

„Le medlé naj v boshje imé!
Pomagati ne morem nizh.“

„„„Oberni se she nasaj,
De v obras te vidimo!““ —

„Kaj se bom obrazhala,
Vám serzé poderala,
Ne bomo se vezh vidili,
Kot po smerti na sodni dan.“ —

V sédmih letih je prifhla
K' je starji hzhere moshítva bla,
Prófi zhes nozh pri hifhi oštát',
Al nihzhe je ne posna,
Tud' sposnati se ne dá.

Iméti se je branijo:
„Nifi firota bres ushí,
Nif' sa svatovske ljudi!“ —
Tak' Alenka govori:

„Naj le pridejo skup svatje,
Jes ne bom jim nizh na pót',
Štifnila se bom v en kót,
De me viditi ne bó.“ —

Grosno se je branijo,
Pa po síli obstoji.

Krog sestré pretekajo,
Alénzhike v zhišli nimajo.
K' ura odbila je dvanajst,
Alénka svigne se in gré.

Šhe tako pravi, govori:
„Bóg obvar' vas máč' in ozhe,
Ino tud' mojè sestré!
Šédim lét mene ni bló,
Sdaj nikol' me vézh ne bó,
Vse v kup sdaj srozhim Bogu!“ —

S. Katarina Marterniza.

Stoji, stoji béli gradizh
 Notri v gradu mlad kraljizh,
 Hujshi je ko Pefoglavez.
 „Gôri, gôri, hlapzi moji,
 Kvishko po selêni gôri,
 Karkolj bote v gôr' dobíli
 K' mênì bóte v grad dervíli.“

Drus'ga v gôri ne dobíjo,
 Ko kristjano Katarino,
 Ki ovzhize pase v gôri,
 V grad so jo peljáli doli.

„Kaj ti pravim Katarina?
 Kaj bosh raji ti storila?
 Al' bósh martro raj terpéla,
 Al' menè moshá iméla?“ —

„„Martro raji zhem terpéti,
 Kakor te moshá iméti.““ —
 „Gôri, gôri hlapzi moji!
 Pôjte, koló narejajte,
 S brovnimi britvam' napérjajte.“ —
 „Kaj te vprasham, Katarina!
 Kaj bosh raji ti storíla
 Al' bosh martro raji terpéla,
 Al' moshá mene iméla?“ —

„„Martro raji zhem terpéti,
 Kakor te moshá iméti.““ —
 „Gôri, gôri hlapzi moji,
 Pôjte, koló narejajte
 S brovnim britvam' napérjajte!“
 V trétje so jo v koló vplétli,
 Verhi hriba so jo nêšli,
 'S hriba so jo satozhíli,
 Martro to ji naloshíli:
 Hribov zhes devét letéla
 Le she lépsbi je sapéla;
 Dol' na ravnim je obstála,
 Martro svojo dokonzhála.

Šrézhala jo je Maria;

„Kaj ti pravim, Katarina!

Pôjdi s mano v nebésa,

Kjér so svéte vse telésa.

Dufhe bófh is viz spravljala!“

O presvéta Katarina!

Ona svéto olje ima.

Jelengar.

Jelengar poje prelépo,
 Vsi ljudje vstajajo,
 Njega pétje poslušajo.
 Tud' je vstala kraljéva hzhí,
 Tako je rékla kraljéva hzhí:
 „No kaj pravim mojshkra ti!
 Le sbéraj vkupaj zule trí,
 Eno slata, eno frébra
 Tretjo obléke svilene.
 Pojdve s Jelengarjem na pot.“
 Tako ji mojshkra govori:
 „Nikar, nikar, kraljéva hzhí!
 Kdor se s Jelengarjem pezhá,
 Rada ga glava bolí.“
 Šhe se vsdigneti in gresti,
 Kamor dalezh prideti,
 Dalezh na plano poljano,

Tje na seleno tratizo.

Tako Jelengar govori:

„Poglej góř kraljeva hzhí!“ —

Ona je gor pogledala,

Vidi jih sedemnajst vífiti, —

Kraljeva hzhí ofemnájsta bofh!“

Kraljeva hzhí tak govori:

„Pufti vífit' me oblézhenó!“

Tako Jelengar govori:

„Obléka pa je déklam práv,“

Kraljeva pravi: „Pomagaj Bog!

Tudi mladí bratiz moj,

Ki je ravno na lovi sdaj!“

Bratez je saflifhal tó ;

Hitro ji je k' pomozhi fhel,

Ino obéfil Jelengarja.

Tako Jelengar govori:

„Puft' vífit' me oblézheniga!“

Tako kraljev fin govori:

„Obléka pa je mojim hlapzam práv.“

Ravbar.

Tam stoji gospód Ravbar,
 Lepi konjski poglavar,
 Notri v gostím smerezhuju,
 Kjér se drugam ne vidi,
 Kakor v svéte nebéfa.
 Gor' in dol' po ispi hódi,
 Lepo boshjo molitev móli;
 Šhel je v line visoke
 In gleda v ravno polje,
 Po polju pobizh tézhe,
 Gotovo béli list mu nêse.
 Šhe mu je shel na próti,
 Šhe ga na pragu frézha.
 S eno roko je odpéral,
 S drugo beli list prejemal.
 Šhe beli list prebêre,
 Gôri klizhe hlapzov trinajst,

„Bersdajte konjizhev fhtirnajst;
Hitro, hitro mi vstajajte,
Na vojsko se napravljajte!

Turk nam hozhe vséti Šifek,
Zhe nam Turek Šifek vsame,
Mésto Ljubljana bo pokrajna,
Krajnska deshela turfhka drajna.“ —

She so na konjízhe fédli
Ino terdo prozh sdérjali,
Pa niso préd obstali,
Ko pri bistri vódi Šavi.

„Gôri, gori, brodniki!
Naf bote zhes vosili;
Turk nam hozhe vséti Šifek.“

Šhe je segel v shep svoj svilen,
Sagrabil je vunkej slatov,
In jih je podal brodníkam:
„Nate to, brodniki pridni!

Nam bóte frézhe profíli,
De bi naf zhés vosíli!“ —
She so na konízhe fédli

In so terdo prozh sdérjali,
In niso popréd obstali,

Kakor tam v beli Ljubljani :
 „Gôri, gôr' Ljubljanzi! Ljubljanzi!
 Ljubljanzi, Ljubljanzi! ste saspanzi,
 Hítro, hítro mi vstajajte,
 Še na vojsko napravljajte.
 Turk nam hozhe vséti Šifek,
 Zhe nam Turek Šifek vsame,
 Mesto Ljubljana bo pokrajna,
 Krajska deshêla turshka drajna.“ —
 Ljubljanske so gospé jokale,
 Dnarje v bértasih nosile,
 Sa gospode so profile.
 Takó je rékel gospod Ravbar,
 Lépi konjski poglavar:
 „Sdaj ni zhasa podkupvati,
 Sdaj je zhas se vojskovati;
 Turk nam hozhe Šifek vséti,
 Zhe nam Turek Šifek vsame,
 Mesto Ljubljana bo pokrajna,
 Krajska deshêla turshka drajna.“

Pamórka dékliza.

Ptíza priletéla,
 Drobna ptízhiza,
 Prelepo je sapela
 Od devize Marie:
 „Tavshentkrat bodi zhefhena,
 O Maria, rósha tí!
 Teb' enaka ni nobena,
 Take nima zéli svét,
 Tavshentkrat bodi zhefhena,
 O Maria roshni zvét!“
 Tako Maria je rekla:
 „Kaj te vprasham ptízhiza!
 Kjé si se nauzhila
 Te svéte pésmize?
 Al' si jo 's písma sbrala,
 Al' si jo sama smislila,
 Al' si jo ismíshljavala

Is svoje modre glavé?“ —
 Takó je rekla ptizhiza,
 Predrobna ptizhiza:
 „„Jes je nisem 's písma sbrala,
 Al' si je sama smislila,
 Al' si je ismisljalavala
 Is svoje módre glave.
 Jes sem to pésem flishala
 Od samorske deklize,
 Ki se po morju vosi
 V eni pisan' barzhizi,
 In prav lepo poje
 Od devize Marie:
 Tavshentkrat bodi zhefhena:
 O Maria, rosha tí!
 Teb' enaka ni nobena,
 Take nima zéli svét;
 Tavshentkrat bodi zhefhena,
 O Maria, róshni zvét!““ —
 Tako je Maria rekla:
 „Kaj ti pravim, ptizhiza!
 Bi hotla mene peljat?“
 Tako je rekla ptizhiza:

„Jes b' te hotla kjekaj peljat',

Al filno predalezh je.“ —

Ptízhiza je letela,

Maria pa je tekla

Po lepim ravnim polju,

Pa je Maria pred pritekla,

Ko ptízhiza priletí;

Šte prifhli predálezh

Do samórske déklize.

Dekliza se po morju vósi

V eni pisan' barzhizi

In prav lépo poje

Od devize Marie:

„Tavshentkrat bodi zhefhena,

O Maria, rósha ti!

Teb' enaka ni nobena,

Take nima zéli svét;

Tavshentkrat bodi zhefhena,

O Maria róshni zvéti!“ —

Stréljiz in dvě saklèti.

Stréljiz je sгодaj vstal,
 Gori klizhe sestro svojo:
 „Pojd' mi kurit' seleno pézh,
 Gori mi prinèfi zhiste vodé,
 De fi bom vmival béle roké,
 S hélmi rokami lize dvě.
 Sdaj bom jes na streljanje shel
 V selène travnike,
 Drobne ptízhize streljat.“ —
 „„Oh, nehaj, nehaj bratez moj!
 Nózh ima svojo mozh,
 Dán pa je od Boga dan,““ —
 Štréljiz pa ne mara nizh sa tó.
 Šhel je v selène travnike
 Drobne ptíze streljat.
 Pervizh usterlí,
 Padla je gósta meгла;

Potlej je fhel droban désh,
 Dol' ste pritekli jelenki dvě,
 On jih hózhe namérjati,
 De jih je hotel streljati.

Tako starji govori:

„Nikar streljati streljiz tí,
 Šaj sve kerfheni, ko ti,
 Pa naj je sakléla mazhoha,
 De morave po germovju letati
 S divjo sverazhino,
 Ti b' naj lahko refhel, ko b' naj tel,
 Peljal bi naj h shtudenzu shegnan'mu,
 Umival bi nama béle glavé,
 Ratali bi shlahadne gospé.“ —

Šteljiz vse tako storí.

Tako mu starshi sestra govori:

„Sdaj bosh imel mojo mlajfhi sestró,
 Jes teb' isrozhim devét gradov,
 Devét gradov, devét pristav;
 Eniga samiga sebi pustim.
 Šhe tiftiga vbógim rasdelím. —
 Jes se sdaj v klofhter podam,

Nótri v kľoštru móliťa bom,
 De prišhlai v nebéša bom,
 V nebéša v sveti raj.
 De j — "daj! miš v klúpaj Bog ga vřim

Tako šari govori:

"Nikar šrejšti šrejšti ti

Šaj šre křebeni, křeti v šrejšti

Pa naj je šrejšti šrejšti šrejšti

De moravě po šrejšti šrejšti šrejšti

Š divjo šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Ti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Univřiti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Ratali šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Tako mu šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

"Šdaj bolš imel moj šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Deřti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Eniga šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti šrejšti

Saljúbljen grofizh.

Stoji, stoji beli grád,
 Notri je shlahtni gospod, shlahtna gospa,
 In eno gospodízhno imata,
 Njo bi bil rad grofizh mlad,
 On bi jo bil rad dobíl,
 Pa mu ni hotel gospod je dat'.
 Šhe je rekel: „Ne vem, kaj bi storil,
 De bi s svojo ljubizo govoril?“ —
 Dal je sidat' shterno novo,
 Šhterno novo, shterno lépo;
 „Bódo vse deklize po vodó prishle,
 Bo tud' moja gospodizhna prishla.“ —
 Vse deklize so prishle po vodó,
 Šamo njegove gospodizhne ni biló.
 Gospodizhna profi lépo:
 „Kaj jih profim, ozhka moj!
 Naj me puste po merslo vodo,
 V lépo shterno novo!“

Ozhka pravi, govori:

„Jes imam dékel pét,
De nosijo merslo vodó.“ —

„Šam ne vém, kaj bi storil,
De b' s svojo gospodizhno govoril?
Puštil bom sidat' zerkev novo,
De v nji sveta mašha bo.
Bodo vsi ljudjé k svéti mašhi prišhli,
Bo prišhla tud' gospodizhna moja!“
Vsi ljudjé so k mašhi prišhli,
Šamo gospodizhne ni biló. —

„Kaj jih prošim ozhka lépo,
Naj mi pušté, v zerkev novó
V ktéri svéta mašha bó.“ —

Ozhka tako govori:

„Šaj imamo domá duhovniga,
De nam mašhujajo.“

Grošizh tako govori:

„Šam ne vém kaj bi storil,
De b' s svojo gospodizhno govoril?“ —
Oblekel je v berashko obléko,
Je shel gospoda profit boshjiga darú.

Gospod pravi, govori:
 „Pojdi moja hzhí!
 Pojd' berazhu dar dat!
 Nikar ga vun ne spustimo,
 Kér profi v imenu Jesufa!“ —

Gospodizhna mu gré dar dat,
 Kadar na mostovsh prideta,
 Še kufhneta, objemata.
 Uboshez tako govori:
 „Šhe bom smillil nekaj noviga;
 Štoril se bom mertviga
 De bo svonilo po vſim meſtu lépo,
 De me bodo ljudje pokropit priſhli,
 De me boſh tud' ti gospodizhna priſhla,
 In ne pojdeſh vezh nasaj.“ —

Grofizh je priſhel domú,
 Štoril se je mertviga,
 De je svonilo po vſim meſtu lepó.
 Gospod je poklizal hlapze ſvoje:
 „Kakſhno zhudo ſe godí,
 De po vſim meſtu lepó svoni?“ —
 Vſa drushina je pokropit ſhla,
 Gospodizhna je profila lepó:

„Naj tudi jes pokropit grém,
K' me niso pustli k shivimu,
Naj me sdaj pusté k mertvimu!“ —

Gospodizhna je oblékla zherin gvant,
V roko vsela paternoster,

De je grofizha pokropit shla.

Kadar je noter v kamro prishla,

Tako gospodizhna govori:

„Aube, kakshen je le ta merlizh?

Roké dershé se sa objét',

Shnablji dershé se na pushat',

Nogé pa na droben ples.“ —

Gori je vstal merlizh mlad;

Še kushneta, objameta.

Grofizh tako govori:

„Le fim, le fim, hlapzi moji!

Pojte po fajmoshtra,

De naj v isbi porczhi!“

Ozha tako govori:

„Vsak ozha je bres pameti,

Ktér svojo hzhér od sebe pusti!“

Juri se méni s dvéma ljubama,
 Juri se méni s dvéma ljubama.

Ena mu na rózheju saspála,
 Druga mu je tiho govoríla:

„Usmì mene, Juri! gospodínjo!“
 „„Nezhem, borme, imash bratza sléga.“““

„Jes zhem bratza, bratza jagodíti.“ —
 Je shla v gôro, v gôro zherno.

Preverníla listje, listje in travízo,
 Je ískala kazho, kazho jadvívázho.

Nafhla kazho, kazho jadvívázho:

„Daj mi kazha strupa in zheméra!“

Dála ji je kazha strupa in zheméra,
 Nefla je domu ga svojmu bratu.

„Pi ti bratez, ti si moshka gláva!“

„„Pi ti sestra! ti si pa stareji!“““

„Jes fim pîla, tèbi ostavîla.“ —
 Ko je ispil, na tlà se je svernîl. —

„Usmî mene, Juri! gospodinjo.“

„Nezhem, borme, imash bratza sléga!“

„Jes fim bratza, bratza jagodila.“ —

„„Kak' fi bratza, tako bi tud' mene!““ —

„Sdaj oh fim bres bratza in ljubavza,
 Sdaj oh fim bres bratza in ljubavza!“

Stara mi manjka po gôri shétala,
 Mi saftala tri vodarje mlade.

„Šte li vidli mojga finka Janka!“

„„Nismo ga vidli, pa smo zhuli gláse,

De ga so peljali trije Turzi mládi,

De ga so peljali trije Turzi mládi,

Pervi mu je rékel Janko! béshi v góro! —

Nifim jelen, de bi béshal v góro.

Drugi mu je rékel: Janko! béshi v vódo! —
Nísim ríba, de bi béshal v vódo.

Trétji mu je rékel: „Janko! prodaj se ti
nam!“

„„Nísim devojka, de bi se prodaval;
Pak junak fim, de devojke ljubim!““

Majdalenka.

Tù sta bila starí ozhe,
 Štari ozhe, stara mati;
 Nista vezh otrók iméla,
 Kakor eno samo hzhérko
 So imenam Majdalenko,
 Lépo imé! Majdalenka.

Štarshi so jo pa profíli,
 De b' se bila omoshila;
 Kdor je hozhe, tega nozhe,
 Kogar hozhe, on je nozhe.
 Tak je rekla stara mati:
 „Po te pridi vsa hudôba!“

Komaj mať je 'sgovorila,
 Polni vert je zhernih svatov.
 Tak je rekla stara mati:
 „Bómo kadili, shkrofíli.“ —

Tak' je rékel starashína:
 „Le kadíte in fhkrofíte,
 Majdalenka je le nafha!“

She so na konjízhe sédli
 Ino terdo so sdérjali,
 Po skalovju in pezhovju,
 Ogenj jim spod nóg je fhvigal.

Tak' je rekla Majdalenka:

„Kaj te prasham, o moj shénin!
 Al' bomo kaj kmalo doma?“

Tak' je rekel njéni shenin:

„Šaj je to tù vse she nafhe.“ —

Tak je rekla Majdalenka:

„Kaj te prósim, o moj shénin!
 Naj stopim na zhèrno sèmljo,
 Savpíjem v svéte nebéfa!“

Tak' je rekel starashína:

„Le savpí enkrat al' dvakrat,
 Šaj t' ne bo nizh pomagálo!“
 Štopila na zhèrno sèmljo,
 Savpila v svéte nebéfa:

„Moj Bóg, ôzhe ti nebéfhki,
Sakaj fi mene sapúštil!“

Štrila se góšta meglíza,
Polna angeljzov nebéfhkih.
She so vséli Majdalenko,
Néfli jo v svéte nebéfa,
Gôri k ozhetu nebéfhkim’.

Mlinar.

Mlinar hodi po malinu,
 Šhe shvishga, poje prelepo,
 K njem' je prifhla grênka smert:
 „Kaj si mlinar! tak' vesél?“ —
 „„Sakaj bi jest vesél ne bil,
 Ki imam sedem kamenov,
 Pa mi drusiga ne meljejo,
 Kakor pshenizo rumeno,
 Pa imam shago in malin,
 Tud' imam sedem desetín.““ —
 Tako je rekla grênka smert:
 „Sdaj pojdesh pa mlinar s menojo,
 Bófh Bogu odgovor dajal,
 Kér si velike mér'ze jemal.“ —
 Tako mlinar govori:
 „Jes imam pa staro mater,
 O grenka smert vsem' jih seboj!“

„„Nozhem nobeniga drusiga,
Ko tēbe mlinarja samiga!““

Mlinar popadil sakolnik,
Vùn je sapodil grênko smert;
Prijela ga sa béli vrat,
Vergla ga je na postljo snak:
„Tukaj bofh leshal lét' in dan,
De bodesh profil smert' fi sam.“
Šhe je pretekkel lét' in dan,
Prishla je grênka smert nasaj:
„Al fi mlinar smerti voljan?“
„„Jes fi jo profim vsaki dan.““
Prijela ga sa belo roko,
Peljala ga v sveto nebo.

Nova Shtift na Shtajerskim.

Klast volizham hlapzi shli,
 Hlapzi, aj! Tomanovi,
 Vglédali so luzhizo,
 Şhe se grosno vstrafhijo;
 Şhli so klizat Tomana,
 Gospodarja stariga.

„Gôri! gôri! Toman star’!
 V nashim bórshtu lúzh gorí,
 Sa gotov’ se zhúd’ godí!“ —
 Toman klizal Tomanko,
 Ji povédat’ sgódbó tó:
 „Hitro gôri Tomanka!“

Tak je rekla Tomanka:
 „Ştári, stári, Toman tí!
 Sa gotov’ se zhúd’ godí.“ —
 „Hitro pojmo v Gorni grád
 Sgódbó to na snanje dát,

Gôr' do fhkofa svetliga
Ino pa namétnika.““ —

„Zhakaj, stári Toman ti!
Naj odbije polnozhí!“

Toman komaj zhaka tegà,
De je ura dvanajst bla,
Hitro dalej sdaj gredó,
Dalezh notri v Gorni grád,
To na snanje fhkofu dát.

K svétlim' fhkofu pridejo,
Njega gôri sklizhejo:
„V nashim gójsdu lúzh gorí,
Sa gotov se zhúd' godí!“

Hitro se sdaj vsdvignejo,
She predalezh prídejo,
Tjé v gojsde Tomanove,
Tam svitlobo vidijo,
Kakor pravit flishijo.

Tak je rékel svétli fhkof:
„Tukaj zerkev bomo narejal',
Novo Şhtift jo imen'val.“

Srėzhna nevésta.

She je shla dékliza po vodo
 In se milo jokala,
 Šrėzhala jo je Maria,
 Lépo jo je uprašhala:
 „Kaj je tebi, dékliza!
 K' se tako milo jokash?“ —
 „Kaj bi se milo ne jokala,
 K so mene mati moshili
 Devetimu kralju,
 V devéto deshélo,
 K' jih je devet vmoril,
 Mene bo deséto!“ —
 Šhe jo je lépo Maria poduzhila:
 „K' te bodo tje peljali,
 Nikar ne pój, nikar ne jej,
 De ne bosh jutrinje sapila,
 Ne jutrinje sajédla.

Ko ti bodo napijali,
 Še okol' saberni,
 Pa vé nar v bokal versi.
 K' te bodo spat peljali,
 Nikar ne hôdi spát,
 De si bošh sama posteljo prestljala;
 Notri bošh nashla pifán'ga gada,
 V rudézhi kapizi pokritiga,
 V pifanim povójzu povitiga.“ —
 Šhe je dekliza vse to storila.
 K' so je tje pripeljali
 Ni pila in ni jédla.
 Ko so ji ponujali,
 Še je okol' saberníla,
 V bokal pa vé nar vergla.
 Ko so jo spát peljali,
 Ni fhla préd spát,
 De si je sama postljízo prestlala.
 Notri je nashla pifaniga gada,
 V rudézhi kapizi pokritiga,
 V pifanim povojzu povitiga.
 Šhe ji je mati rekla:
 „Kdo te je slodja! to navadil?“ —

„„Mene ni slod' navadil,
Mene je Maria navadila,
Ko fim fhla dekliza po vodo
In fim se milo jokala,
Şrezhala me je Maria
Ino me lepo poduzhila.““ —
Shénin pa tak právi:
Devetkrat fim pri altarju stal,
Pa nisim pri nobeni spal;
Hvala bodi sdaj Bogu
Ino tud' Marij' sa to,
Ko te je lepo poduzhila!

Ubijavez s koléfam tert.

Poflufhajte vi kristjani!
 To mojó flabó toshbó :
 V teshavi fim nesnani,
 To mi béli pazh glavó. —
 Kdo je kôli kriv mi téga?
 Téga krive so drushbé. —
 Noge meni oflabéle
 Vfhéfa so oglúfhile,
 Liza barvo smenjajo,
 Preterdó so me svesáli
 In na vós me vershejo,
 Dalezh so me pripeljali
 Na to gmajno gréfhniškó,
 Na stol pifan me posádli,
 De mi sodbo preberó.
 Kadar sodbo so mi sbrali,
 Martro mi pokashejo,

Martro so mi pokasali
In gotovo smert mojó,
Mê na semljo poloshíli,
Doli na zherno semljó,
De so me s koléfam terli,
Oh s koléfam shelesnim!
Vsi ljudje so me sodíli
De v zherni pojdem pekel,
Pa mi Jesus je obljubil,
De bo vsel mène v nebó.

Ubijavez obéshen.

K' fim pri mam'zi póbizh bil,
 Šim dovolj vefèlja vshil;
 Kadar fim od mam'ze bil;
 Šlab' tovarshstvo fim dobil
 In tovarsha svojiga,
 S nôshem fim prebódil ga,
 Kri, shivljenje mi je dal
 In saframno smert prestal.
 Špovedníka fim fi sbral,
 De mi bó na strani stal,
 De mi bó odgernil vést,
 De mi bó gotovo svést.
 Tak spovednik mi govori:
 „Al te kaj serzé bóli,
 Ki rasshalil fi Bogá?
 Odupshanja profi ga!“
 Drugizh spovednik je djal:

„Kaj se rabeljna bósh bál?
Désno mu podaj rokó,
Vóshi frézho mu lepo!“ —
Men' ozhí saveshejo
Vùn fkos' mésto péljejo,
Na stol pifan so me djal'
Ino meni sodbo bral'.
Pravda je bla sklenjena,
Paliza prelómljena.
Shaloft mamzo sló obgré,
Ko to flabo poshto své,
De meni sa glavo gré.
Šhe bolj shaloftna je bla,
Vidit' fina me svojga,
Na koléh vífézhiga,
Na koléh vífézhiga. —

Teshávna pót.

Konjízha bom ofedal,
 Pa pojdem k lubi v vas.
 Predelezh fim prijésdil
 Do vóde Kamnifhke.
 Konjízhu b'la do gerla,
 Mèni v fhkórne fhla.“ —
 She predáljezh je prijésdil
 Pod lip'ko seleno,
 Pod lip'ko na tla fédel
 In jókal se je zélo nózh.
 Ljubiza se je sbudíla
 In fhla pihat' svitlo luzh:
 „Men' se to prav sdí,
 De ljubi jóka zélo nózh.“
 She je fhla po-nj pod lip'ko,
 In ga peljála v kamro málano,
 Konjízha pa peljála v shtal'zo vélbano.

Ljubimu je dala píti,
 Šladke rosólie ;
 Konjízhu dala sôbat'
 Pŕheníze rumene.

Zhudnov Jaka.

Le shkóda sa Jáka sa Zhúdnoviga,
 K' sta ga v Gorjah kopála dva fanta mladá.
 On mílo je jókal in prôfil fanta,
 De b' she enkrat prisanêfla, de bi ne hôdil
 po vafi.

„Špreljuba fantízha ne kopájta me níká,
 Šaj druge vezhéra bom leshal domá!“ —
 „„Škarje bom kúpil, pa pojdem gori,
 Bom Jaka ostrigil, pa nesem Šhpéli.““
 Kój Juri ga vsdigne, ga nêse doli,
 Ga vershe v koríto, ga vershe v vodó,
 In Šhpéla se jóka, se gerdo ders hí,
 Kér Jaka v korítu na hêrbtu leshí,
 Šhpéla je lépa, ker rada ga jmá.
 Ko so ga snózhi vlékli doli,
 Kój fantinov je prôfil in s lépo ravná,
 Al' drugázhi ni bilo, je mógel v vodó.

Posherúh.

O Ropret is Kaplje vafí!
 Shêna mu kofílo naredí,
 Opêzhe mu teléta trí.
 Ropret! saj she mérník shganzov stojí,
 Šhe toljkanj kashe se hladí,
 Ropret se she gerdó ders hí,
 K' se mu premalo kofíla sdí.
 Prikupi fi she en zênt mesá,
 Eniga teléta in eniga psa,
 On notri v usta sahamtá
 Vlak bart en funt mesá.
 On ga ne svézhi, ga ne shveljka,
 Ga prekúznje, de veljá.
 Ropret pa tako strashno
 De ménijo, de sa Zhernivzam gromí.
 Ropret ma pa grunte trí,
 Pa vse s svojim gnojem gnojí;
 Ropret je pa en majhin moshíz,
 Pa je túdi debélih koshíz.

Tolmajnar in Susána.

Lépsfh' ljubésni ni na svétu,
 Ko ljubésin fantovska,
 Pa je ni golfije vézhi,
 Kakor je shtudentóvska. —

Ozhu, mater' je obljudil,
 De bo novo masho péel,
 Švoji ljubzi je obljudil,
 De jo bo gotovo vsél.

Tak' ji rézhe: „Ljuba idi,
 Mófhkra tébi naj storí
 Novo oblazhilo is shíde,
 Vštani predin se sorí.

„Kó navada gré nevésti,
 V zerkev pojd franzhkanarsko,
 V klóp, ko szer, se daj ufésti,
 Notri v klóp omalano.“

„Ko v zerkev bodo me peljali
 In bom svet' teló imel,
 Védla tistkrat bodešh kmalo,
 De bom novo mašho pél.“

„Zhe v rokah takrat prinesem
 Lép selêni roshmarin,
 Vidla bódešh, kakor rêzhem,
 De se s tabo sarozhim.“ —

Sgodaj je Šufana vstala,
 Sjutraj prédin se sorí,
 In lepó se napravljala,
 Po nevéstno se nar'dí.

Notri v zerkev potlej gréde,
 V zerkev franzhiškankarsko,
 Tamkej se v klop uséde,
 Notri v klóp omalano.

Svésto smiraj pogleduje,
 Kdaj nje shenin prišel bó,
 V zerkev s njim se sdaj prisnuje
 Dvanajšt franzhiškankarjev.

On v rokah je prinéfil
 Švétiga rešniga Bogá;
 Ljub'za vunder je tíh misel,
 De se sdaj sarozhita.

Ko na pervo shtápnjo stane,
 Novo mašho je sapél,
 Ljub'za straha vsa se sgane,
 Vse krog se ji je vertél'.

Mašhnik dalej je povsdvignil
 Prefveto réšhno teló,
 Ona pade kó bi mignil,
 Omedlela je sa tó.

Kadar mašhnik povsdviguje
 Dalej svéto réšhno krí,
 Šhe Šufan' prihaja huje,
 Naglo dušho popuští.

Ljudstvo pa je hrúp sagnalo:
 „Ena shénska je mertva!“
 Mašhnik pa sposnal je kmalo,
 De Šusana je letá.

On okóli se oberne ,
 Şvéti shégin ji je dal ,
 Şpet okoli se poverne
 Ino v prizho vfih je djal :

„Kaj vam pravim vi shtudéntje ,
 Ktéri she shtuderate ,
 Şte sazhéli ljub'ze iméti ,
 Nikar jih ne sapuštite !

Jes Şusano fim samotil ,
 De je mogla sa-me vmrét' ,
 Tudi jes fim se napotil ,
 Sapuštíti sh-njo ta svét.

Kaj vam pravim , vi pogrébzi !
 K' bote naju pokopal' ,
 Pred zerkvén prag bote ljubzo ,
 Mene konez kóra djal' .“

Komaj toljko she preštane ,
 De je novo maşho sbral ,
 Bersh do mertve gre Şusane ,
 Ino tù tako je djal :

„Ona vmerje savolj mene,
 Jes vmerjem savolj njé.“ —
 Doli pade ino fkléne. —
 Grobe, ko je djal, storé.

Is njeniga groba srafe,
 Limbar zhišt in lepo bel,
 Is njegovga groba pa se
 Gerem gartrosh je sazhél.

Rasti sta nakvišhko jéla,
 Do verh zérkve in naprej;
 Verhu zerkve se objéla,
 Srafla gori v svétli raj.

Odkop.

Lépa krajnfka shêna
 Teshak porod je iméla;
 Na poródu je omedléla,
 Na poródu je omedléla.

Hitro so jo pokopáli,
 Doli vfi so poklekníli,
 In molítve so molíli,
 In molítve so molíli.

Proti dom' so se verníli;
 Otrôz' ozhet' na prot' pritêkli:
 „Oh kak' smo lázhni!“ — njemu rêkli.
 „Oh kak' smo lázhni!“ — njemu rêkli,

„„Pòjte mater' kruha profit,
 Ona ga je préd dajála;
 Naj bó tud' sdaj ga dála,
 Naj bó tud' sdaj ga dála.““ —

Kaj so otrôzi ti storíli?
 Na pokopalíſhe ſo ſhli,
 De bi novi grobek naſhli,
 De bi novi grobek naſhli.

Kadar ſo oní ga naſhli,
 Dol' ſo poklekníli,
 Molitev ſa mater molíli,
 Molitev ſa mater molíli.

Mater' v gróbu ſo proſíli;
 Al' mati v gróbu lépo poje;
 Síblje ljúbo déte ſvoje
 Síblje ljúbo déte ſvoje:

„Nad ſemljó ſim te noſíla,
 Pod ſemljó ſim te rodíla;
 S kom te bom li sdaj ſhivíla?
 S kom te bom li sdaj ſhivíla?“

Rada bi te 'tla povíti,
 Al pretéſna je ta hiſhka,
 Od vſih plati mene ſtiſka,
 Od vſih plati mene ſtiſka. —

Tud' mi je malo preniska,
 S nosam moram jo podpérat',
 S uftmi moram jo podjimat',
 S uftmi moram jo podjimat'.“ —

Dám otrôzi bersh so têkli:
 „Oh ozhe! máti v gróbu póje,
 Ino síblje déte svôje,
 Ino síblje déte svôje.“

Komaj ozhe to saflíshi,
 Gré soféde hítro klizat,
 De b' mu shêno fhli odkôpat,
 De b' mu shêno fhli odkôpat.

Shli so njéni grób odkôpat,
 Nájdli jo fhe málo díhat',
 V krilzu déte jo dersháti,
 V krilzu dete jo dersháti.

„Shêna vstáni! te zhem pëljat',
 Déte sem li daj mi svôje,
 De ga objame rame moje!
 De ga objame rame moje!“

Šrézhno so se dam vernili,
Veliko lét she v kup shivéli;
Smeraj od Bóga frézho iméli,
Smeraj od Bóga frézho iméli.

II.

Mnóge pésmi.

Shenitniska pésim.

Môje serze poskakuje
 Od veliziga vesêlja,
 Kér poshtêna se shenitva
 Lepo vesela ravna;
 Bod vesél shénin, nevésta!
 Jesúf tudi je tega.

Eno priliko sim slishal,
 Ki nozój me veselí.
 Šrezhin je, kdor se v poshtenju
 Ino zhisto porozhí.
 Jesuf je tamkej med njími,
 Maria se veselí.

Šrézhna vsaka je poróka,
 Kjér Jesuf sravin stoji,
 Maria od veselja jóka,
 In tegà se veselí;
 Bód'mo veselí prijatli,
 Ki smo tamkej prizho bli!

Ta prilika je storjena
 V prizho Jesufa takó,
 De je frezhna tvôja shena,
 Kar nobên bres Boga ní.

Kdór ti prilizi ostáne
 Štanoviten, brumno shivi,
 Bóg dodaj mu frezho, sdravje,
 De na svetu lahko shivi,
 Na sadnje mu Bog obézhaj,
 De ga bóde k' sebi vsél.

Dobro sdravje mlada nevésta,
 Tvójga továršha sdaj!
 Ki sa-te bo skerbel vselaj
 No po smerti sa naprej
 Delaj, vladaj ti nevésta,
 Tudi skerbi sa-nj vselej!

Edin drug'mu skup fkerbíta
Na svetu ta kratek zhaš,
Boshje sapovdi dershíta,
Ne bó Bog sapuštíl vaj'.
Bog obljúbi, kdor ga ljúbi,
De ga bóde k' fêbi vsél.

Dobro sdravje, mlada nevésta,
Tvôjga tovaršha sdaj!
Dobro sdravje tvôjga ozhéta
In matere domá!

Od sgrévaniga moshá.

„**O** kaj fim storil, reva!
 O sdaj she li sposnám —
 Mène filno gréva,
 Ker tako sheno jmám,
 Ne morem f' vèzh pomagat' —
 To je mèn' sa szagat';
 O naglost, neumnost!
 Jes sebi usrok dam.“

„„Sahtonj se je toshíti,
 In mislit vèzh na tó —
 Moj mósh ti morash biti,
 Mene ljubiti sveštó.
 Mój mósh ti morash biti,
 Krishe s menoj nositi;
 Kafáti, mumrati,
 Vse nizh ne pomága tó!““

„Preljúba sheníza,
 Kar pravish to je réf!
 Ai tvôja butíza
 Je terda ko léf.
 Al' starez te ni hotel vséti,
 Mladim fi bla sbirek na svéti —
 Odljudna, ostudna,
 Neumna tud' vmef!“

„„Jes nisim te profila,
 De b' bil ti méne vsél;
 Moshá bi bla dobila,
 Bi me bil prav vesél!
 Šo me taki snubáli,
 Ki so kómaj — hodíli,
 Prav flétni, prilétni,
 Sakaj f' me jim prevsél?““

„Šhkóda prevelika,
 Sa vfaziga moshá,
 Kér taziga molika
 Sa svojo sheno jmá.
 Govorish ti vse narobe,
 De nima nizh podóbe —

To shramo na ramo
 Šam vrag je meni dal!“

„„Bódi jes, kakorfhna hozhem,
 Gerda al' pa shtramljasta!
 Po hihi bres skerbi hódim
 Sdaj kakor shlahтна gospá.
 Prezh me ne moresh djáti,
 Pri mêní morash leshátí; —
 Na svétu do smerti
 Šim tvôja — hopfasa!““

„Tvoj jesik je ko slódi,
 Ta mene pika nar vèzh —
 Vzhasi pa vunder túdi,
 K' ne vésh beséde srèzh'.
 Ne mórem te terpéti,
 Ali pa ljubo iméti;
 Rasfájat', nagajat',
 To snash, de ni srèzh'!“

„„O, kar fim te dobíla
 V moje kleshe sdaj,
 Šhe bolj te bom drashíla
 Tudi sa naprej. —

Vše ti zhem storíti,
 Kar tēbe sna sjesíti, —
 Rasfajat', nagajat'
 Ti ozhem vselej!““

„Nizh ne bósh storíla,
 Zhe fi lih huda k' vrag!
 Paljzo bošh dobíla
 Po herbtu, de bo stráh;
 Na herbtu, al na ríti
 Ti zhem do shíviga prid'ti,
 Zhem vdrihat', premahat
 Na enkrat kóshe trí.“

„„Tega se jes ne vstrashim,
 Zhe me ti tépel bósh;
 Kaj je? saj gerbo nošim
 Ki ima devét kósh?
 Zhe m' eno, ali dve prebíjesh,
 Šaj fi paljzo rasbíjesh;
 Le pušti slabosti
 Ti, shénske, ljubi mój mosh!““

„O ti raza busarona!
 Tak te nízh ne bolí?“

Slodi naj se te shona,
 Baba, nisi od ljudi!
 Tak dolgo te zhem maháti,
 Dokler morem gibáti,
 Po gerbi, po perdi,
 Lop! kamor priletí!“

„„O moj mosh ljubesnívi,
 Oh vezh ne tēpí me!
 Tako jes svoj dan shívi
 Nifim zhutíla she.
 Profim te sa Boga,
 Jes fim sdaj vsa druga;
 Kar djala, lagala
 Poprej fim tēbi vse!““

„Zhakaj nesfrézhna spáka,
 Kaj tvoj jesik storí!
 Kadar bodesh she taka,
 Sdravílo se dobí —
 Zhe ne hosh dobro storíla,
 S paljzo se bósh gostíla,
 Bo péla, ko stréla,
 Dokler te ne prerodí!“

Gospodínje.

Sa en kratek zháf
 Vam povém en shpaf;
 Vľak se bo smejal na gláf.
 Ktéri jmájo prav hudé shené,
 Jim pod štrého tózha býe,
 Grédo ráde v ofhtarijo,
 Zhe moshá goljśá,
 Še sa tó bahá,
 De dobro gospodinit' sná.

Enkrat ťa dvé shené se krégale,
 Na tlà ťa vergle se;
 Ena rězhe: „Ti gerda ťvinja,
 Ti fi sa nizh gospodínja!“ —
 Sdaj pa drúga pravi:
 „„Defétkrat bolji, kakor tí,
 To zhem kmalo ťkasati:

Ti en mafeljz vina dobífh,
 Pa tri ure ga zedífh,
 De zélo svézho fi 'stopífh;
 Jes fim bóljsihi gospodínja:
 V ti hípi tri mére vina
 Na êni nôgi she spijem,
 Potlej pa sopet grem,
 Sa en perst svezhe ne soshgèm.“““

Al' bógi mósh je tá,
 Ki tako bábo jmá,
 De mu le luzh varvat' sná,
 Drugo pa vse pred njo v vihar grè;
 Vse boljsihi pa sama shrè,
 Šèbi prav dobro pokláda,
 Bógi mósh po pašje stráda,
 Zhe denarza ne imá.

Pa pézho proda,
 De le bírtu kaj fkúpit dá;
 Mósh fi mafeljz vina ne vófh,
 Shêna ga pa zéle nozhi tózhi;
 Kadar pa domu gré

Sopet mu bó gorjé,
Bo mogel nosit' rogé.

Tudi so pri hífhi shené,
De tri vógle kvishko dershé,
Tiste pa zhiplám,
K' imajo skerbí nózh in dán:
Kako bi obrazhvale,
De bi prav gospodinile,
Ljubijo svoje moshé,
Vredne so vse té,
De b' dolgo na svétu blé.

Katéra pa golfá
Drushino in moshá,
Ta prav bres shkode krepá,
Tistá je prav vrédna,
De b' konjedéruz prishel,
De bí jo vsél na ramo,
De b' jo néfil v tisto jámo,
Katéra níma dnà,
De b' bába nikdar vezh mi ne prishlà!

Postárano deklè.

Sirotiza fim sgubljenja,
 Ah! revno se m' godí,
 Sa vselaj fim fi kríva;
 Pomagati mi vezh ni,
 K' nísim pamet' imela
 V mladosti moji poprej,
 To meni shkoduje sdej
 In bo shkodvalo vselej.
 Tó ne bom vezh dobila,
 Kar mi je preshlo naprej.

Lepota je sginila,
 S ktero fim jes poprej
 Shlahtno osalshana bila;
 Preshla je 's mene sdaj:
 Moje rudézhe liza
 Šo bile gladke, mehké,

Šo sgerbljene, bledé,
 O joj, o joj bledé,
 Šim kríva fi firótiza ;
 Vselej mi bó gorjé!

Kravshani lasjé so blí
 Barve koštanjeve,
 Lepôto so tud' sgubili
 Smešhani so s sívimi.
 Moje rozhize béle
 Šo bile mehké volné
 Ino klobáse debele
 Šo se po njih délale.
 Kak' so se prebernile!
 Šo vse sgerbljene, terdé.

Bolj hitro povédati,
 Sdaj obstojim le tù,
 Vam se nizh ne slágati:
 Prefhlo mi je vse lepó.
 Naj bi bla lepôta sgin'la
 Kó b' moshá bla imela,
 Mosha ali kruljeviga,

Al' hudiga, al' dobriga! —
 O joj, o joj! moshá
 Nifim dobila ga!

V mladosti fim ljubila
 Vezh fantov, kter' so otli,
 De b' se bla s njimi moshila;
 Al' ni bilo pameti.
 Šrézha me ifkala,
 Dobila bi bla mosha,
 Dobila bi ga bila,
 Lahko, lahko, lahko;
 Al' pameti nifim imela,
 Vezh jih nifim otlà.

Eniga nifim otlà,
 Ki prevezh me je ljubil;
 Drusiga nifim otlà,
 Ki je nekak' skóp mi bil;
 Trétji pa ni snal plesát',
 Zhveterti ni tel kvartát'
 Péti pa mi ni rad píl,
 Šhésti je premajhen bil,

In tako s'he vezh
 Sdaj nobeniga ni vezh!

Ak' fim eniga vidla,
 Ki mi je s'he léps'hi bil,
 K' ta, ki ga fim ljubila,
 Šim o'tla, de bi moj bil.
 Vezhkrát fim se puštila
 Sapeljáti od ozhí,
 Sapeljáti od ozhí,
 O joj, o joj od ozhí!
 Pak tega nifim vedla,
 Kar se meni sdaj godí!

Mene ljubestin tare,
 Ljubestin me morí,
 Ki jes vidim na pare
 Vkupej druge ljudi.
 Jes fim pa saftarala,
 Šim postála presréla,
 Minilo me je vse,
 Gôrka le ljubestin ne,
 Kar lépga je bilo pa vse!

Oh de bi le Herodesh
 Mojga mi umoril ne bil
 Med otrózmi nedolshnimi,
 De b' le smert' ne bil storil,
 Tak' bi 'tla bit' vesela,
 Upanje bi imela,
 Zhe lih merslo upanje,
 O joj, o joj upanje!
 Štrah me je, de tud' she
 Moj ljubi umeril je.

Ako li ni Herodesh
 Mojga ljubiga umoril,
 Tak odshel mi ne bodesh,
 De mene bodesh dobil!
 Šim she mlada deviza,
 Nimam she veliko lét,
 Ne she vezh, ko shestidesét,
 She le shestidesét in pét;
 Kdor pa hózhe mene vsét
 Ne smé dvajfét lét imét'.

Le tó moje sgodishzhe
 Naj en nauk le bó,

Sa vse mlade deklizhe,
 Ktère v létih she zvetó,
 De b' ne blé sapeljane,
 Pogledajte sdaj na mé,
 Ino spremishljujte vse
 Britko terpljenje moje,
 Šposnajte, kaj de terpi,
 Ktera sama leshi!

Deklizhi poslušajte!
 V fantih si ne sbirajte,
 Roke jim rade dajte,
 De le ne sastraraste,
 Kér hujshiga ni na svet',
 Kakor mósha ne imét',
 Jes nimam ga, o joj!
 Vselej mêni bo gorjé,
 Mogožhe ni letó,
 De b' v peklu she hujshe bló!

Veséli predpušt.

Po krajnsk' se imenuje
 Veseli predpušt,
 Kjér se prav skasuje
 Vsa shíva mladost.

O révze dekléta,
 Kakó se vam godí,
 Od léta do léta
 Moshá ne dobí.

Sa réf fim jes réva
 Ubóga na svét',
 Ki bom sarjovéla,
 K' me nozhesh vsét'.

En tédin pred puštam
 Vřaka rězhe takó:
 Letaf bo she takó,
 De she mosha ne bó. —

Nektera sdihuje
 Na tihim pozhaf',
 In milo vsdviguje
 Sa mósha svoj glaf:

„Oh! kaj bom jokála,
 K ne pomága nizh tó,
 She eno leto bom zhakala,
 Zhe drugo letó kaj bó!

Šaj dober hi bil,
 De b' le hlazhe imel,
 Naj bo kruljev al flép,
 De b' le mene ogrél.“ —

Pijánez.

Slábo gospodújem,
Shganje pa rad pijem,
Shêna pa kréga se,
Ki dolgo ne vmerjem.

Pifhi ti me baba v . . . ,
Jes grém pa shganje pit;
Shganje je mersliza
Nafhiz mofhniz.

Mofhniza mi tréfe se
Shganja pa veselí me,
Kakó je birtna
Vstrafhila se.

Birt je po shganje shel,
Drobno je godernal:
„Kje bom pri têbi
Dobízhka ískal?“

Dobizhek je dóber bil,
 Dnarze fim vse sapil,
 Potlej me je s paljzo
 Škos duri podil.

Prav mi storish,
 Kér me vùn podish,
 Ko b' jes bil dôma lêshal,
 Dnárze bi imel!

Od kméta.

Jes fim en bóre kmétizh,
 Še Gashper imenujem,
 S svojmi rokámi
 Shivlenje pridelújem,
 Nimam skerbí,
 Kaj se godí
 V mestu in gradu
 S drugmi ljudmí.
 Šim bil in ostánem
 En kmet na deshêli
 In dost'krat se snajdem
 Pri pripufhenim vesêlji.

Poglejte té róshize
 In njih vesélo zvétye,
 Poslušajte prepeljíze
 In njih vesélo pétje,

Kamor kol' sletí,
Še veselí,
Da hvalo timu,
K' jo preshiví.
Po nôzhi in po dnévi
Ona meni prepéva,
In sjutrajna sárja
Moje poljé olépska.

Zhasti, hvale je vrédno
Kmétifhko shivlénje,
Kmet kakor en ózhe
Preshiví vse stvarjenje,
Kar na svétu shiví,
Vse kmet redí,
Bogáte, réveshe
Ino vse stvarí,
Pa vunder le mésto
Kméta sanizhuje ;
Ne smifli, de njêga
Vsak dan potrebúje.

Od teshkiga déla
Šo trudni moji udje ;

Ak' se mi tóshi,
Dol sédem, al zló léshem túdi;
Ak' se mi ljúbi, saspím.
Dôsti ne fkerbim;
Ak' se mi ljúbi en glash,
Al' vino al' vol dobím.
'Mám shêno ino otrôke,
Škakljajo okróg mène,
Al' ni tó sa kméta
Prav fladko vesêlje?

Isvólja déla na rokah.

Nafh Zesar v vsako mésto
 Patente vun je dal,
 Na vsako tershno mésto
 Sa tirjat' jih postavil.
 Jés kramo bom sapustil,
 Ne bóm je nosil vezh,
 Kupzh'vat fim se nauzhil,
 Pa sgube je prevezh.

Kak' krojzash b' hotel biti
 Ta antverh je lohák,
 Pa fim prevelik srafil,
 Bi smejal se mi vsak.
 Kak' zhévlar b' hotel ratať
 Je délo dobro spét;
 Al kaj zhe li to meni,
 Nofit' tolkanj kopít.

Velik' orodja pride,
 Tolkanj prenaslanja,
 V' katéro mésto pride
 Sa kunshaft barajo.

Tkavez bi tel bíti;
 Tkavzi sapravlenzi
 Po sími in po léti
 S volno poshtupani.

Dalj ne gré to délo,
 De róshnik odzvetí,
 Kukoviza kukat' jela,
 Pa vse domú spodí.
 Mefar bi hotel ratať,
 Ti berhki so ljudjé;
 Imajo dosti dnarjev,
 Korashno pa serzé.

Li ena slo jih pázhi,
 Imajo dufh ko dlak,
 Tud snajo kupzhovati,
 Šaj se pridufha vřak;
 Šhe eno fim fi smiflil,
 De b' se oshenil bil,

Pa fim se spét premíflil,
Kak' bi se pregreshil.

Kadar se mósh in shena
Sa láse zukata,

Bog varuj tega mene
Ino ufaziga.

Li samo profontpéka
Še ozhem it' uzhit,

Sa kruh svojga shivlenja
Preskerbljen ozhem bit'.

Pésem od smerti.

Smert mi shé na duri terka
 In me vprafha: kjé fi bil?
 Mene shé sa gerlo zúka,
 Le prav majhno fim she shiv.

Oj ti suha béla pèta!
 Sakaj kratish méni léta?
 Kdo te je le tó uzhil,
 Kratit léta, kdor je rad shiv?

Oj ti suha ino béla,
 Sakaj f' me tak pod-se vséla?
 Pusti mene she shivét',
 Šim she mlad, ne morem vmrét'!

Šaj ne kolejo le krave,
 Tudi kolejo telèta;
 Kar je shiviga na svéti,
 Vse bo moglo pod mezh prid'ti.

Jes sim se te posno vstrafhil,
 V kevder v en sód se bom smafhil,
 Tamkej vsedil tizhal bom,
 De li smerti odshel bom.

Bésh'! al' pa te bom primasal,
 K starim babam pot pokasal,
 Vse stare 'mash pomorit',
 Naš she mlade pa puštit'.

Praviš, de l' se grosno vstrafhil,
 V kevder v en sód se bošh smafhil;
 Smašhi se v sód al sa sód,
 Men' enak je vsaki kót!

Luka s smertjo.

Grênka smert na duri kljúka,
 Ojstro koso 'ma seboj,
 Ino vprasha: Kjé fi Lúka,
 Hitro vstani, poj s menoj! —
 Lúka rezhe, kdor tù kljúka,
 Kdor kaj hózhe, naj gré fim!
 Luka málo vùn pokuka,
 Še prestrásh', de ne vé kam.

Grênka smert! ne bódi taka,
 Nikar me she ne klízhi sdaj,
 Došto starih na-te zháka,
 Tiste, tiste vsêmi poprej!
 Gôri gorénski Jaka
 Te shé klízhe toljokrat;
 On pazh tëshko na te zhaka,
 On pa pojde s tábo rad.

Nafha Şhpéla se túd' jóka
 Şe takó gerdó dersní,
 Kér se ji je stréfla móka,
 Sdaj pa tam folsé tozhí;
 Kak' nektéri s kufhtram déla,
 Ki ne more kashljat vèzh,
 Sa tabo kervavo gléda,
 Tistiga vsemi poprej!

Jes she nimam zhasa vmréti,
 Kosolz moram préd podkrit',
 Ştare króne pred preshtéti,
 Drugim kaj sa derva strít';
 Sdaj moram it' kláde sékat,
 Sdaj kokúfham jésti dát,
 Sdaj sa hudim kravam letát',
 Sdaj kobíle podkovát'.

Zhevle moram préd namásat',
 Klobuk she shkertazhen ní,
 Sa vsak téden tele ifkat',
 Práv de mène she kón'z ní.
 Pobèri préd druge kojóne,
 Ki te tèshko zhakajo!

Na! tù imash tri stare króne
 Pojdi li od mène prezh!

„Zhakaj, de kukovize sakuzhe!

Potlej pojdem s tábo ràd!“ —

Šmert pa kar koso vsdigne

In ga vershe tje do vrát.

Luka komaj enkrat migne,

Je opravljeno she vse enkrat.

Pesim od Duneja.

Pred Dunejam toljko pólka leshí,
 De ga komaj semlja ders hí,
 V Dunaj je pisal hudi Turk
 K Zesarju svitlimu ;
 „Al' se vdarite, al' se podaste,
 Al daste kljuzhe od Duneja?“

Dajte nam odlóga shtirnajst dní. —
 Švitli zesar je pisal na vse strani,
 Nobêne mu pomozhi ni.
 V Dunej je pisal hudi Turk
 K' Zesarju svitlimu :
 Al' se vdarite, al' se podaste,
 Al' daste kljuzhe od Duneja?

Dajte nam odloga s he tri dní! —
 Švitli zesar pishe na vse strani,
 Nobêne mu pomozhi ní.

V Dunaj je pifal hudi Turk
 K' Zesarju svitlimu:
 Al se vdarite, al se podaste
 Al daste kljuzhe od Duneja?

Dajte nam odloga ure trí,
 De svete mafhe minejo;
 Men' se shé vojaki smilijo,
 K' nobèdin pil, ne jedel ní
 Šhtirnajst dni na zherno semljo sedel ní: —

Pri ljubim svetim Šhtefanu
 Vfi Dunajzi v zerkev gredó,
 Tud je shel svitli Zesar sam. —
 Svoníte, musizirajte:
 „De se ne bó flifhal shénfki jók,
 Mladih otrók!“

Kadar je mafhnik posdvigal,
 Prot' polku se je obernal:
 „Nizh ne marajte Dunajzi vi!
 Maria v oblaku stoji,
 Mozhno proti Turku pertí,
 Hudiga Turka v Dunaj ne puští!“ —

Nar prvi je prišel poljski kralj,
 Parški knez; potlej je prišla
 Holendarza s svojo vojsko.
 Tak' so se možno sekali,
 De so sajéslí vôdo Donavo. —

Bód' ga Bóg sahvalen vézhni!

Bóg in devíza Maria!

De f' ti nam na pomozh prišla,

De b' varno v Duneji stal'!

Bòj s medvédam.

Tam gòri na Selenízi
 Šo pálli pašírzi,
 Oh Drof in Matévsh,
 Pa sŕhe Jaka je bil vméf!

Kój gòri pri Shaji
 Šo strashe dersháli;
 Réf prav lépo bi b'ló
 Ko b' medvéda ne b'ló!

Kój gòri pod Štolam
 Vŕak s svòjim kòlam
 Šo gledali od kod,
 De bo medved priŕhel.

Drof sazhne ŕkákati,
 Zòkle is nóg smikati;

Dróf mu je bil kóf,
Ki mu je vtékel koj bóf.

Je h kózham pritékel
Šhe hitrejshi je rékel:
„Oh medved bi me bil,
Ko b' mu vtékel ne bil!“

Medved sazhne renzhati
Jaka pa vekáti:
„Ne vékaj pa nika,
Al' bóta pa tekla obá!“

Oh kaj bo sa Jáka,
Zhe fkoraj ne prifkaka!
Al' Jaka ima jéso,
Bo slésil na bréso.

„Oh kaj se bófh bál,
Šej imash dobro vdarjal';
Oh! kaj zhe imám kol,
Še bom vunder fhe!“

Tri stráshe.

Le pojmo spát!

Le pojmo spát!

Jutri bo tréba sгодaj vstát',

Jutri bo tréba sгодaj vstát'.

Le pojmo spát!

Le pojmo spát!

S menoj pa pojde Franzelj mlad, —

S menoj pa pojde Franzelj mlad. —

Jes bom postavil stráshe tri.

Nar pervo stráshe shtalarja,

Pa drugo strásho kuharja,

In tretjo strásho ferboltarja.

Nar pervá strásha sakrizhí:

„Ovbe, ovbe, shlahtna gospá!

Shlahtni gospod fo she domá —
 Şim flifhal konjzhe rasgatát'
 In tudi fhajbe shvênketát',
 Ovbe, ovbe shlahtna gospá!
 Shlahtni gospod fo shé domá. —
 Şim flifhal konjzhe rasgatát'
 In tudi fhajbe shvênketát'." —

Shlahtna gospá nizh ni marala.
 Pri Franzeljnu li she ajala.

Şhe druga strásha sakrizhí:
 „Ovbe, ovbe shlahtna gospá!
 — Shlahtní gospod fo she domá;
 — Şim flifhal konjzhe rasgatát',
 In tudi fhajbe shvenketát'!
 Ovbe, ovbe, shlahtna gospá!
 Shlahtni gospod fo shé domá.
 Şim flifhal konjzhe rasgatát'
 In tudi fhajbe shvenketát'." —

Shlatna gospá ne mara nizh sa tó —
 Franzeljna she dershí svestó.

In tretja stráša sakrizhí:

„Ovbe, ovbe shlahтна gospá!
Shlahтни gosпод so she domá.

Šim flishal konjzhe rasgatát'

In tudi shajbe shvenketat'.

Ovbe, ovbe, shlahтна gospá!

Shlahтни gosпод so she domá —

Šim flishal konjzhe rasgatát',

In tudi shajbe shvenketát'.“

Prijel gospó, savil jí vrat —

Vergel jo je sa béli grad!

Vergel jo je sa béli grad!

Junáka proshnja.

U ti zherni gôri
 Sharki ogenj gorí
 Mímo njega jashe
 Tridesét junakov.

Tridesét junakov
 Na isbór soldatov;
 Jeden je jako
 Jako húdo ranjen.

„Sa Bogá val profim:
 Ne pufhzhajte me ovdi,
 Nek me vun peljíte
 U ravno polje.“

In tamo mi jámo
 Škopljíte pri s. Joanu,

Pa pufhko globoko,
Pa sabljo fhiroko.

Vunaj mi pufhzhajte
Môjo defno rôko,
Notri me pregernite
Mojo gibanizo. *)

Notri mi deníte
Kíto roshmarína,
V róko mi deníte
Kíto roshmarina!

V rokav mi privéshte
Mojga konjzha Vranza,
Nek me konjizh sháli,
Kad me draga nêzhe.

Draga bi me túdi,
Ko bi túshna snála;
Draga bi me túdi,
Ko bi tushna snala!

*) plajsh.

„Bratez! jes te prósim,
 Kadar pojdešh mimo dvóra,
 Najavi se dragi,
 Pak ji povédaj:

De fim se oshênil
 S zherno semljo;
 De fim se oshenil
 S travo seleno!“

Matere shalovanje.

„**Z**élo nózh fim gòri vřtajála,
 řim pihála svítlo lúzh,
 řim te, póbizh! previjála,
 Nifim řpála zélo nozh.

Sdaj, ko póbizh fi odráfil,
 Bóřh pa mógel bíť soldát,
 In bóřh mater ti sapuřtil,
 ře bóřh mógel it' vojskvát.

S bélim tam te bódo gvantal'
 Od nóg pa do verh glavé,
 Ino s púřhko te obkládal';
 Naj le máti tózh' solsé!“

„Fantje! mi veřél' bodímo,
 Ki na vóřko pojdemo,

Vfaki svój dóm sapuštimo,
 Ki naf vèzh nasaj ne bó!

Šabljizo fim she nabrúfil,
 She se svéti, kakor ljúzh,
 Še s Franzosam bódem skúfil,
 Krajnska klízhe na pomózh!“

Svershen ljubi.

„**D**evét je shé odbila,
Sdaj skoraj bo nozh,
Jes bom' drus'ga ljubíla,
Povém mu to v ozhi.“

„„De bi vftala, de bi vftala,
De bi pihala lúzh'!
De bi dala, de bi dala
Od kamrize kljuzh!““

„Po pravíz' ti povém,
Odprét ti ne grém!
Šo mamka, kjér leshím,
Še grôсно jih bojím!“ —

„„Sakaj se ti branish,
De b' môja ne bilà,

K' so mamka obljubili,
 Šhe v sibki si bilà?““

„Le pojdi, le pojdi!
 Ne maram sa té,
 She drus'ga jmám fanta,
 K' me boljshi ljubi.

Le pojdi na val
 In savriskaj na glaf;
 Dekliffhka ljubesin
 Je fantovski shpaf.“

S êno rokó mu je dala
 Od kamrize kljúzh,
 S drúgo pa perstan,
 K' se svéti ko ljúzh..

Spomín.

Smífli na mé, zhe fi she tak delezh
prezh od menè,
Dekle! kér tak' možnó jes ljubim tè;
Najna ljubessin ne bó raslózhená, —
Smífli na mé!

Smífli na mé, preljuba drusha mojã!
She léps'hi kakor sónze ino luna;
Šamo tebe fim jes vezhkrát profil,
Smífli na mé!

Smífli na mé, kadar v selênim lógu
Bósh plave roshize tergala;
To so róshize, ktêrim se právi:
Smífli na mé!

Smífli na mé, kadar v ravnim polju
Nizh vezh se ne snidevá,

Tam se flishijo ptizhize lépo péti:
Smífli na mé!

Smífli na mé, k' mi smert shivlenje vsame;
Pred njó môje ozhí otamnejo;
Najna ljubetin ne bó raslózhená,
Smífli na mé!

Smífli na mé, kader tamkje pridemo,
Kjér se tēbi slata króna plēte,
K' fi oblhubo tako svestó dershála, —
Smífli na mé!

Bolezhine ljubésni.

„**Z**hešh védit' môje britkósti,
 Kakšhno je môje serzé,
 Gotovo pojde k' tvójmu serzu
 Zhe imafh kaj ljubésni tí.

Môje serzé v meni gorí,
 Shaloftin fim vsaki zhaš,
 Oh koljkokrat túdi v uri vſtanem,
 Ko fim hôdil k' tēbi v vaš.

Naj jes spim al' zhujem,
 Ti v môjih miſlih ſi,
 Shaloftin ſpremiſhljujem
 Pretezhene rezhí.

Kadar ſe je sôra ſtoríla,
 In fim ſhel od tēbe prēzh,
 Lépa svésda m' je ſvetíla; —
 Sdaj mi nobēna nikdar vézh!

Ko b' te môje serze ne bló sposnálo,
 Moje ozhí vidle ne blè.
 Bi ne bil jes tak' shaloval;
 Kaj bi boljšhi sa me bló!

K' sdaj te moram sapustiti
 Šerzé mi móra sgoreti,
 Ko moram od tebe iti,
 Ko te vidil vezh ne bóm.“ —

„„Šaj ti moj nar lépfhi ljubzhik,
 Ši môje pervo serzé!
 Šaj jes sama téga usrok nifim,
 De fim sapustila te!

Ko bi bló po môji vólji,
 Šhe bi bil ti ljubzhik moj,
 Al' vùnder korájshin bódi,
 Profim te, ne isupaj!““

„Odfhla mi je vfa korajsha,
 Prezh je moje veselje,
 Prófim srezhno popótvanje,
 Ko bom shel is deshele.“

Oh sdaj ferze! ti sahvalim
 Sa vse tvoje veselje!
 Sdaj te kufhnem in objamem,
 Predin bom odlózhil se!

Ljubesin me bode terla,
 Tèkle bodo mi folsé,
 Vse veselje m' bó saterla,
 Ko se spomnil bom na té!

Druge prav'jo mi dekléta;
 Šaj fhe druge se dobé!
 Šaj ni rósha zél'ga svéta,
 De jo ljúbifh tako ti! —

O ferzé polno ljubesni!
 Pod sónzam vezh take ní. —
 Fantje môji in dekléta!
 To fim fhe odlózhil sdaj.

Kadar fim jes s njo govoril
 Sva bla vselej v brumnofti,
 Nikdar nifim hud'ga stóril;
 To me fhe sdaj veselí. —

Pa so she druge dekléta,
 Al' modróst' vezh take ní,
 Shalujem pred zélim svétam,
 Shalostin bom jes vfelaj!

Ljubesin je bla refnizhna,
 Ki fim imel jo jes s njó;
 Kakor sónze je bla zhísta,
 Tud bres vfiga mádesha.“

„„Ja! refnízhno je moj drági,
 Kar túdi sdaj govorish!
 Profim, potoláshen bódi,
 Moje pervo ti ferzé!

Ljubesin je prav gorézha,
 Kakor ljubim sam sebe;
 Sdaj pa mène ferze pèzhe,
 K' móram lózhit' se od tebe. —

Dokler bom na svét' shivéla,
 Pervo môje bósh ferzé;
 Sa-te bom Bogá profíla,
 Ti pa túdi prof' sa mé!““

Devíškí stan.

Na svétu ni léps'higa
 Kakor devíškí stán,
 Vunder je sanizhvan,
 Od nobeniga shtiman.

Vsak zhlovek v mladosti
 Sadershat se pušti,
 Na prosti stan ne posabi,
 Kteriga peljá vsak dan.

Šhe ni stara sédem lét,
 Pa hozhe mosha imét',
 Šhe ni dekliza, zhe bit' ljubiza,
 Ki poje, ko ptízhiza:

Zhe fim ravno premlada,
 Omoshila bi se rada,

Deviza nozhem ostáti,
 Rajshi s mósham spati,
 To vam pravim jes vezhkrat. —

Ko je shé omoshena,
 Bi rada sopet prosta blà,
 Pervi dan tózh' folse sa-nj,
 Veselje gre na stran.

Jókash sa ta pervi dan,
 K' fi sgubíla prósti stan,
 Nizh ne pomága, je she prèzh,
 Prósta ne bódesh nikdar vèzh.

„Šim bíla enkrat ljubiza,
 Sdaj fim révna sheniza,
 Omoshena, pa shalóstna
 Noben toláshbe mi ne dá.

Jes révna sheníza,
 Shalujem nozh in dan,
 Na moj poprejshin stan
 Smislim vsaki dán.

Oh kaj bi dála sa-nj.

Dokler fim jes she mlada bla
 S fantmi fim se shalila,
 Šmo veselí v kupaj hodili
 Sh njím fim pléfala.

Vse le tó je fhlo na stran,
 Kér fim sgubila prósti stan,
 Fantje gredo, me sapushajo,
 Druge ljube sberajo.

Sdaj jokam nozh in dan
 Saj moj prvi veselí stan,
 Ptizhize pójo, róshize zvetó
 Mojga veselja pa nizh vezh ne bó.“

„„Saj fim ti védno djál,
 De fi bom drugo sbral,
 Ne mòshi se, zhakaj me,
 Šaj gotov' vsamem te!

Sdaj se jozhesh nozh in dan,
 Sa devíshki prósti stan,
 Ši omoshena shalostna,
 Jes fim próst, pa vesí veselí.““

„Jes fim se posufhíla,
 Zvétni stan fim sgubila,
 Ko rosha fim bla deklè,
 Šim bla lépa ljubiza.

Mèni se takó godí,
 Kakor vsaki róshizi,
 Perje pade prèzh,
 Selenelo ne bo vèzh.“

Pogovor.

Nózh me obhája,
 Dan me dohája,
 Ptízhize pazh
 Lépo pojó.

Ptízh'za sletéla
 Lépo sapéla:
 Lépa planjava
 Javorjeva!

Lépa je sénza
 Javorjeva;
 Nótri u sénzi,
 Nótri v sénzi
 Pa postlja stojí:
 Nótri leshí,
 K' ji Mizka je imé,

Sravin pa sedí,
K' mu Anselj je imé.

Šhe jo je prafhal:
Kaj bošh ti pila
In jédla nozój?

Jes ne bom pila,
Ne jédla nozój —
Ampak meníla
Še bom s teboj.

Mladi voják.

Fantje, veselí bodímo,
 Sapustímo vsak svoj dom!
 Ki na vojsko sdaj pojdemo,
 Ki naš vezh nasaj ne bó.

V lépe suknje oblazhijo
 Od tal pa do verh glavé,
 S lépo pufhko obloshíjo,
 Še matere jókajo:

Koljkokrat fim ustajála,
 Šim pihala svitlo lúzh,
 Têbe finek previjála,
 Nifim spála zélo nozh!

Sdaj pa pobizh si odrafil,
 Pa bósh mogel bit' soldat,

Sa shivlenje, domazhijo
Krí bófh mogel prelivát! —

Šabljo fi bom pa nabrúfil,
Še svetíla bo ko lúzh,
Še s Franzosam bódem skufil
Bom klizal val na pomózh.

Franzos bi rad deshélo dobil;
Pa je ní in je ne bó!
Franzos b' Zesar rad bil rímfski,
Pa ne vérje prav v Bogá. —

Na svét' lépfhíh ni soldatov,
Ko so spódnji Šhtajerzi,
Ino ko junafhki Krajnzi
In usarji ogerfski.

Vojáshka.

„**K**aj fi je nash Zesar smislil,
De je vse fante popisal v shold?
Neoshénen' ino mládi
Vfi bódo mógli bit' soldatje.

S Franzosam se je vojska sazhéla,
Šam Bóg ve, kdaj bo konez vséla!
Oh, o joh kaj pa sa naf bó,
Ki bómo mógli iti na vojsko!

Preljubi moj ozhe in mati!
Oh ti lépa krajnska deshêla!
Sdaj val jes sapustil bóm,
Val nikdar vezh vidil ne bom!

Ljuba se je milo jokala,
Ino je she tako djala:
Oh, moj ljúbi, kaj pa sa-me bó,
Ker têbe vezh nasaj ne bó?

Franzos, ta mi shé poslušha,
 Kadaj bo pózhla zefarska púfha,
 Zhe Franzosa premagal bom,
 Gotovo nasaj primarfhiral bom.

Tam na vòjski bomo stáli,
 Mládo kri bomo preliváli:
 Enim' pojde glaviza prèzh,
 Enim' drugimu skos serze mèzh.

Sdaj te kufhnem, te objámem,
 In od vsih val flovo vsamem.
 Adíjo! od val prèzh!
 Šaj se ne bomo vidli vèzh!“

„„En pufhljiz ti bom naredíla,
 S zherno shído ga bom povíla,
 Kadar pufhljiz pogledal bófh,
 De se na me spomnil bófh!

En zherin flór fi bom kupíla,
 De se bódem va-nj povíla,
 Kadar ti skos Kranj marfhiral bófh,
 De me ti posnal ne bófh!““

Vojáshka.

So prifhli novi patentí,
 De jih moramo bit' kontent —
 Katéri ostanete domá,
 Profíte sa naf Bogá!

Ti lépa krajnska deshéla!
 Ona je brumna in poshtèna,
 Mi smo se v nji rodíli,
 Bog daj, de bi she smert storíli!

Še bo Miziki milo sdélo,
 Ko bom hodil v súkni béli;
 Klobuzhizh privihan na pol —
 Al' ti bo, ljuba! kaj teshkó?

Oh! vfi gròsni fantje,
 Vfi bodo mógli bit' foldatje!

Naj bó bogat al fromák,
Vfák bo mogul bíti soldát.

Oh! svinzhene kugle!
One bodo nafhe ljúbe —
Jih Franzósi vlijejo;
Nam pod serze pridejo.

Kaj bošh sdaj, Mizíka! sazhéla,
K' ne bóšh nobeniga iméla?
Oh, o joh, joh sprejoh!
Kér me vezh nasaj ne bó! —

KASALO.

	Stran.
K ralj Matjásh (1)	5
Kralj Matjásh (2)	9
Pëgam in Lambergar	14
Trije bratje	20
Defetniza	24
„S. Katarina Marterniza	29
Jelengar	32
Ravbar	34
Pomórfka dékliza	37
„Stréljiz in dvé sakléti	40
Saljúbljen grofizh	43
Majdalena	50
Mlinar	53
Nova „Shtift na „Shtajerfkim	55
„Srèzhna nevéfta	57
Ubijavez s koléfam tert	60
Ubijavez obéfhén	62
Teshávna pót	64
Zhudnov Jaka	65
Posherúh	67
Tolmajnar in „Susána	68

	Stran.
Odkop	74
Shenitnikka péfim	78
Od sgrévaniga moshá	81
Gospodinje	86
Postárano deklè	89
Veséli predpušt	95
Pijánež	97
Od kméta	99
Isvólja déla na rokah	102
Péfim od smerti	105
Luka s smertjo	107
Pefim od Duneja	110
Bòj s medvédam	113
Tri stráshe	115
Junáka profhija	118
Matere shalovanje	121
Svershen ljubi	123
Spomin	125
Bolezhine ljubèsni	127
Devíshki stán	131
Pogovor	135
Mladi voják	137
Vojáshka (1)	139
Vojáshka (2)	141

8412

11/11

780 -